

Jakýsi pokus o báseň vypráví o dospívání jedné dívky a jejím měnícím se vztahu k soukromí.

MEDVÍDEK

U postele sedím, do blba koukám, nevím, nevím, v co vůbec doufám.

Že by přišla? Kouknout se na mě? Jako vždy, když byla už na dně?

Ne, na mě se usazuje prach, vždyt' mezi námi pevný byl vztah!

To už je dávno, nebo snad ne? Ani nevím, kolik je to let.

Stýská se mi, po té sladké holčičce, která mi plakala v peřince.

Ted' tu jsou kamarádky, které jsou víc.

Víc než já, dětský přítel ke svěřování.

Nesvěřuje se mi, bojí se snad?

Něco se stalo, něco jsem udělal?

Bylo to zlé a zatracení hodné?

Nebo prostě jen stárne? A soukromí skrývá na dně?

Má růžová ouška, skleněná očka

slyšela a viděla vše.

Všechna ta tajemství, štěstí i zlobu

uchovává ted' hluboko v sobě.

Vím o všech nezdarech, láskách i hněvu

Vše vím a jistě nikdy neřeknu.

Holčičku miluji tělem i duší.

Vždycky jí řeknu, že jí to sluší.

Copánky nenosí, už jinde je.

Co chce, to vždycky dostane.

Že jiná je, to jisté je.

V očích medvídka však vždy malá zůstane.